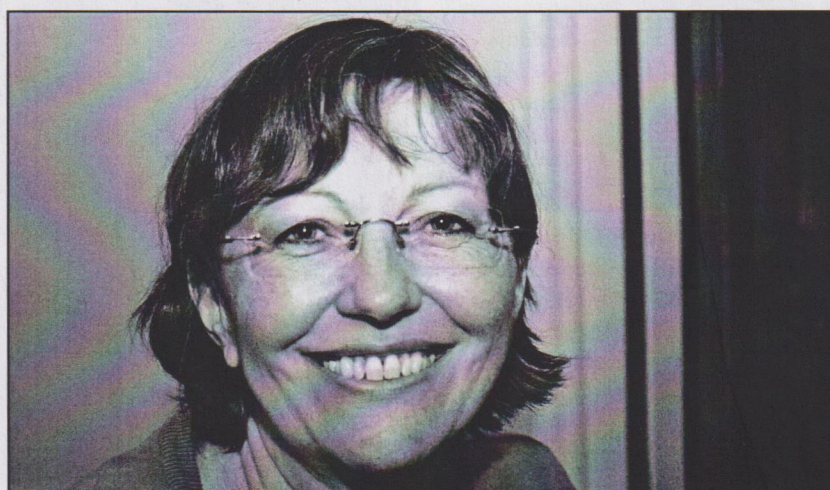

ÚČAST V POROTĚ MI DÁVÁ TEN BOJ

V porotě Divadelního Děčína je karlovarská režisérka a pedagožka Hana Franková-Hnilíčková letos úplně poprvé, takže bylo od začátku jasné, že zevrubnému rozhovoru pro zpravodaj neunikne. Ale jak se introvertní a plaché divadelnici dostat trochu pod kůži? Se záměrem ulovit nějakého toho sólokapříka jsme na ni vychytrale s diktafonem poštvali vlastního syna Honzu Hnilíčku, toho času redaktora zpravodaje. Výplatilo se. Výsledkem je netradiční rozmělování plně otevřených odpovědí, ticha v závorkách a humoru, kterému občas rozumí zřejmě jen rodinní příslušníci.

Poprvé v porotě v Děčíně, jaké to je?

Však víš... (dlouhé ticho) ...
závorka dlouhé ticho, tam napiš.

A po dlouhém tichu?

(dlouhé ticho) Jak zněla otázka?

Co ti porotování přináší, například ve vztahu k tvojí introverzi?

S ní bojuju, ne...

Dává ti to ještě něco?

Ano.

A co to je?

Ten boj přece...

Se svojí introverzí, předpokládám.

Kdybych představení nemusela analyzovat, daleko víc bych si je užila. Takže mi to dává ten boj. Ale fakt je to i o tom, že... (dlouhé ticho) ...vlastně nic.

Kolik rumů jsi před prvním výkopem vypila?

Blbá otázka. Bohužel ani jeden.

Předseda poroty ti ho zakázal?

To bych si zakázat nenechala, ale byla jsem statečná, ani jeden.

Letos se mluvilo o změně formy rozborových seminářů. Byly i návrhy změnit tradiční pozici poroty za stolem, proč?

Protože je tam překážka?

Jaká překážka?

Čtyřnohá, dřevěná...

Co bys změnila na systému rozborů?

(dlouhé ticho) A vážně, nebo ne?

Ideálně tak i tak.

No, já vím, no... zrušila bych stoly a šla bych blíž...

Blíž lidem, předpokládám. A co říkáš na přehlídku celkově?

Asi mi došlo, proč se na některých družích přehlídek zrušilo právo nominací. Ale musela by fungovat kvalitní dramaturgická rada, jejíž členové na krajských přehlídkách byli. Aby národní přehlídka fungovala jako žatva, sklizeň toho, co se urodilo nejlepšího. Aby nemusel být zastoupený každý kraj, bez ohledu na kvalitu představení na krajské přehlídce. Aby měla ksicht toho nejlepšího, co se odehrálo.

Myslíš, že by to mělo být méně představení?

Na rozsahu až tak nezáleží. Důležitý je spíš klíč nebo způsob výběru. Ale to je problém jednotlivých krajských přehlídek a zároveň systému jako takového. Když se na jedné krajské přehlídce sejde osm nepovedených představení, tak bych nenominovala to nejméně nepovedené. Raději bych

nominační místo přenechala v ten rok silnější přehlídce s kvalitnějšími inscenacemi a větší konkurencí. Podle mě je to zkrátka o změně systému.

Proč nerada pracuješ s dospělými herci?

Možná bych i pracovala, ale ten honorář by nikdo nezaplatil. To je jediný případ, kdy bych pracovala s dospělými herci. Jinak jsou asi jen dva, s kterými pracuju a jsou už dospělí a zároveň jsou normální, přístupují k práci jako k práci a ne jako k nějakému bolavému území. S dospělým hercem mě nebaví, že musím vymýšlet diplomacie, abych ho přivedla kam chci. To dělat nechci. Studenti a děti, mladí lidé, tohle neřeší.

Ale je to asi něco za něco, ne?

Samozřejmě, mají méně zkušeností, divadelních i životních, často mění zájmy i priority. Ale i přesto je pro mě práce s nimi přínosnější a hlavně příjemnější než s dospěláky.

Máš mě ráda, mami?

To víš, že jo...

To nebylo moc upřímné...

(dlouhé ticho)

Jsi vůbec moje matka?

(dlouhé ticho)

-jh-

VŠECHNY TY ŠPALKY JSOU OD NÁS Z NAŠEHO LESA

Rozhovor s režisérem a milovníkem opery Petrem Haškem

A.Bioni, A.Zeno: Andromaché
Geisslers Hofcomoeantien
Kuks
režie: Petr Hašek

Tobě se v této inscenaci propojilo režírování s tvým prvotním záměrem stát se lesníkem?

Jak jsi na to přišla?

Jsi přece z lesnické rodiny...

To jsem. Úplně někdy na začátku jsem přemýšlel o tom, že budu lesník, to jo. Ale tohle je úplná náhoda. I když asi to tam někde v podvědomí je. A vlastně všechny ty špalky jsou od nás z našeho lesa.

Počkej, to měla být má druhá otázka, odkud máte břízku.

Břízka je z našeho náchodského panství. Sponzorský dar od mého tatínka lesníka.

A jak to, že ses nakonec lesníkem nestal?

Někde jsem asi zahlídnul nějaké divadlo.

Tatínek se nezlobil?

Myslím, že ho to hodně mrzelo, ale už se s tím smířil. Pořád na mě sázel, že se vrátím zpátky k lesařině a budu pokračovat v rodu, protože už jde o několik generací.

Když jsem tak viděla inscenaci plnou dříví, myslím, že se k tomu přece jen vrátíš...

VÝKŘIK ZE HRY

„Můžeš mi to prosím tě říct ještě jednou?“

Máš pravdu, možná se k tomu zase obloukem vrátím. Další představení chceme dělat v lese v Hubertském údolí, půjde o mysliveckou slavnost – a návrat je tady.

Inscenaci tvoříte vždy pro váš letní festival?

Poslední víkend v srpnu (27. – 30. 8.) je v Kuksu ve východních Čechách Festival Theatrum Kuks, na něj připravujeme vždycky novou premiéru. Teď už se nám daří stihnout i dva kusy. Hrajeme zde i starší představení, ale akce není založená jen na našich inscenacích, jsou tam i koncerty a vše možné inspirované barokní kulturou.

A jaký byl druhý kus vedle Andromaché?

Stihli jsme druhou část chůdařské trilogie, která je zaměřená na významné jazykové kultury, které ovlivňovaly baroko. První část byla česko-německá Kukský orloj. Druhá je na základě komického operního intermezza. Jmenuje se Hráč a je česko-francouzská a připravujeme třetí česko-italskou. Vše je na chůdách formou pouličního divadla. Máme nové stránky, tam všechno najdeš www.geisslers.cz.

-jas-

GEISSLERS ODVÁDĚJÍ OBDIVUHODNOU PRÁCI

Geisslers Hofcomoedianten z Kuksu se programově věnují inscenování zapomenutých barokních textů. Tentokrát vyšli, jak píší v programu, z nedávno nalezeného libreta Apostola Zena s devíti áriemi a předeherou k Bioniho opeře Andromache z roku 1730. Z inscenace je patrný jasný a divadelně poučený názor: Geisslers pěstují typ divadla, v němž jde nejen o sdělení obsahu, ale stejně i o formu, tedy jakými výrazovými prostředky tento obsah sdělit.

Forma v inscenaci Andromache je čitelně exponovaná hned v počátku, kdy poznáme, že půjde o hru s divadelními prvky a sledujeme cílevědomou práci s divadelním znakem a metaforou. Prostřednictvím dřeva a dřevozpracujících nástrojů nám herci sdělují fakta natolik zřetelně, že se ve značně spleťtém příběhu dokážeme bez problémů orientovat. Baví nás chvílky,

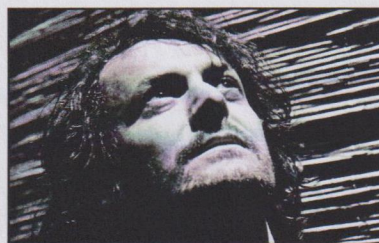
kdy se nepochopení dalšího sledu událostí postavy potkává s nepochopením herce a obrací se k Helénovi („Řekni mi to ještě jednou!“). Oceňujeme Zpívající model (Jana Klugarová), který (která) zde nejen zpívá, ale svou mimikou a ve spolupráci s ostatními herci, kteří upravují jeho (její) gestiku, slouží i k určitému komentování děje.

Včerejší představení bylo nejspíš trochu poznamenáno ranním nasazením a mělo pomalejší rozjezd – ne všechno jsme rozuměli Helénovi, když k nám stál zády při rozdělování rolí a úvodní akce působily mechanicky, což bylo zpočátku znát i na utlumené reakci publika. Ale posléze byl řemen nahozen a pak už jsme pozorně sledovali vývoj příběhu v provedení herecky vyrovnaného souboru. Geisslers v reminiscenci barokního divadla odvádějí obdivuhodnou a zásluhou práci.

-naex-

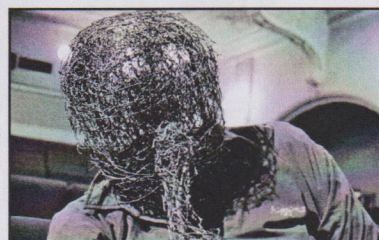
CHATROOM

aneb o čem se mluví mezi foyer a šatnou

Antika vždy inspirující, skvěle zahraná tragikomická antická látka. Dětská hra na tanec a obíhání židlí (špalků) jako ithacké běsnění smrti náhodně si vybírající, kdo půjde z kola ven?! Ano!!

Vladimír Jindra, Děčín

Úplně je miluju. Tu Bohdalovou a toho Haška a všechny Geisslers, protože vytahují už málem utajený barokní opery a oživují je a taky špalky oživují a mě drátěnkou taky úplně probrali. Hele, říkala jsem si sobota dopoledne, vlastně ráno v deset, no to nedám, ale jsem šťastná, že jsem byla na inscenaci, jejíž hlavní podstatou je nalézt obraz milostného diskurzu nejen u Andromaché, ale u všech řeckých bab i mužů.

Dáša Drátěná, poslední řada

Trochu náročné představení na ranní dobu uvádění. Ale rozhodně nápadité, solidně rozehrané a čisté. Přišlo mi, že místy příliš spoléhali na sílu inscenace na úkor přesnosti. Myslím také, že postava Heléna by si zasloužila silnější výkon. Hudební složka věc úspěšně povýšila, za tu velmi děkuji.

Pavel Panenka, Děčín

VĚTŠINOU MÁME DALEKO VĚTŠÍ ÚSPĚCH

Rozhovor s vedoucí souboru a herečkou Danou Holíkovou

Kdo navrhl, že nastudujete Zavraždění svaté Celestiny?

S textem přišel pan režisér Soumar, který s námi již připravil několik představení. Je to herec Horáckého divadla v Jihlavě. Před Zavražděním svaté Celestiny s námi dělal například Poslední léto. S naším souborem ale spolupracují i profesionální režiséři, třeba pan Junášek, který režíroval inscenaci Malého prince.

Jaká byla vaše představa, když jste se rozhodli hru vybrat? Chtěli jste diváky varovat, bavit nebo poučit?

Myslím si, že šlo hlavně o po-

bavení. Nejdříve nás zaskočil zvláštní jazyk, nadávky, které nejsme běžně zvyklí používat. Zpočátku jsme si proto hru vůbec nedovedli představit na scéně. Pak přišly první zkoušky a zpracování se postupně utvářelo, dramatizace dostávala tvar.

Patří lechtivé komedie a lehká múza do vašeho obvyklého repertoáru?

Náš hlavní náboj je pohádka, každý rok se snažíme uvést nejméně jednu. V poslední době k pohádkám přidáváme i představení pro dospělé. Jako vedoucí souboru přeji spíše jiným žánrům, a tak komedie jako takové příliš nevedeme. Děláme spíše komorní hry, loni v létě jsme uvedli hru se dvěma herci. Takže komedie je u nás řečneme výjimkou.

Na Divadelním Děčíně jste letos bohužel neměli nejlepší ohlas. Jaké odezvy se vám dostává obvykle?

VÝKŘIK ZE HRY

„Sviňák jede na sviňákoví
a sviňáctví je pohání.“

Kdyby to pokaždé probíhalo jako dnes, nejsem si jistá, jestli bychom vůbec chtěli hrát. Většinou ale máme daleko větší úspěch. Pro srovnání můžeme

D. de Rojas, M. Calábek:
Zavraždění sv. Celestiny, ku-
plířky z města Salamanky
DS NaKop Tyjatr Jihlava
režie: Petr Soumar

připomenout mimo jiné naše vystoupení na divadelním festivalu v Třešti a v pražském Karlíně. Na Karlínském jevišti z nás byli úplně vedle, dali nám čistě pozitivní a velmi povzbuzující hodnocení. Porota nám zkrátka nalila energii do žil. To se opakovalo i v Třešti.

Jak pohlížíte na názory poroty?

Nad kritickými připomínkami se snažíme zamyslet a zpracovat je. Stanoviska porot na přehlídkách ale bereme vcelku úsměvně, protože se stává, že jde tvrzení proti tvrzení. Režisér si hodnocení vyslechne často s námi, pokud ne, tlumočíme mu je. A on se s tím dál popasuje. Z našeho dnešního výkonu jsem přímo cítila těžkopádnost. Včera jsme hráli v Jihlavě, kde se nám hrálo lépe a představení bylo přijato velmi kladně.

Doufáme, že příští rok přijedete znovu a že se vám bude na příštím Divadelním Děčíně líbit.

Letošní odezva nebyla taková, jakou jsme čekali. Tentokrát jsem měla pocit, že diváky naše představení nebavilo, byli nespokojeni, naštvaní. To se samozřejmě odrazilo i v našem hraní, řekla bych, že jsme nevěděli, co s tím.

-vip-

SLEDUJEME POUHOU DEMONSTRACI PŘÍBĚHU

Středověká burleska Celestina Fernanda de Rojas byla první hrou otevírající tzv. zlatý věk, kdy se začaly hrát komedie pláště a dýky. Milan Calábek se touto předlohou nechal inspirovat a v roce 1982 napsal hru Zavraždění sv. Celestiny, kuplířky z města Salamanky, kterou jsme včera viděli v nastudování DS NaKop Tyjátr Jihlava. Calábek původní hru upravil ve smyslu obrazu světa, kde platí převrácené hodnoty – celý svět je hampejz, zatímco duchovní lidské vlastnosti jsou považovány za slabost. Ošklivost je zde estetickou kategorií, tak jak se s tím můžeme setkávat od středověkých světských her přes commedii dell arte až k současné cool dramatice. Calábekova úprava je ale pouhou tezí, konstatováním věci bez dalších souvislostí, bez nahlížení na problém z více stran.

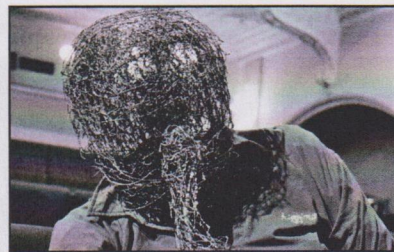
A to je kamenem úrazu této

předlohy – všechno je dáno a tak vlastně není o čem hrát. Autor se sice pokusil postavit protiklad v zamilovaném páru Kalista a Melibey, ale od počátku je jasné, že jsou odsouzeni k zániku a ve včerejším představení jsme jen čekali, kdy se tak stane. Protože úskalí předlohy se jihlavskému souboru překonat nepodařilo, a to i přesto, že ji hodně proškrtal. Kytarista v úvodu sice naznačuje princip tzv. divadla na divadle, ale ten se nekoná, sledujeme spíše pouhou demonstraci příběhu. Pokud by nás měla inscenace strhnout, musely by být situace překvapivě rozehrány, ve svižném temporytmu, museli bychom cítit, že se všechno děje právě teď a tady. A tak tomu při včerejším představení NaKop Tyjátru bohužel nebylo. Byli jsme tak svědky pouhého konstatování teze o světě, ve kterém je všechno naruby.

-naex-

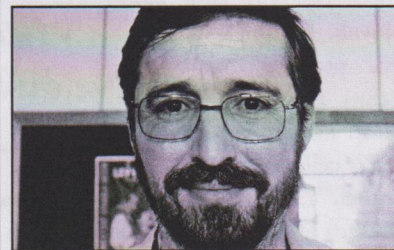
CHATROOM

aneb o čem se mluví mezi foyer a šatnou

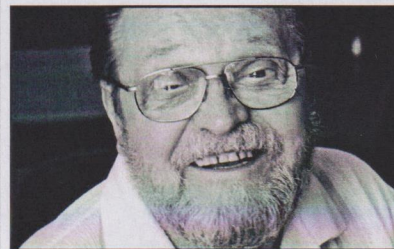
Poprvé jsem se šla podívat taky na rozbor, zaslechla jsem tam, že souboru se nehrálo dobře, a že se společně shodli na tom, že za to mohli diváci. Souboru bych ráda vyřídila, že mohl být vděčný za nás drátěnky a ostatní, protože taky to mohlo skončit rajčaty a vypískáním. Proč osm obrazů? Drátěnému panákovi by stačil poslední obraz a bylo by. A na diváky nic neházejte! Za hraní mají snad odpovědnost herci a za diváky teprve!

Dáša Drátěná, poslední řada

Hra má larryflyntovský náboj, musí být lascivní. A musí proto být obsazena typy, které pro to mají předpoklady. Je nutné, aby to fungovalo i v párech. A to se ne všude podařilo, nepřesvědčil mě především Parmeno, ale příliš ani Elicie. Celestina se mi pak zdála trochu slabší. Výborný byl kytarista. Pohříchu se to i mírně vleklo, a tak dojem jsem měl rozpačitý.

Pavel Panenka, Děčín

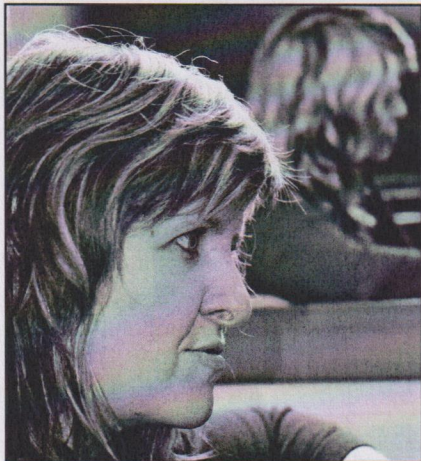

Zdá se, že pokus o dryáčnickou odlehčenou komedii zcela nevyšel. Scházel potřebný temporytmus a herecké výkony (projev) byly nesourodé. Zaděláno na lidovou frašku však je.

Dušan Zakopal, Ostrava

NECHCI VĚDĚT, ODKUD SE KE MNĚ VRACÍŠ...

Rozhovor s herečkou Jarkou Vykoupilovou

Nápad s boxerským ringem je autorem nebo váš?

To je náš nápad. Společnost jsme našli náhodou. Líbil se nám příběh i komorní obsazení. Celou dobu během zkoušení jsme bojovali. Hodně s časem, protože máme všichni malé děti, a potom náš režisér bojoval s celkem vážnou nemocí. Takže zkoušení se táhlo dva roky, což je na nás hodně dlouhá doba. Představení se rodilo v bolestech, navíc text byl těžký a museli jsme dost škrtat. Ring nám hodně pomohl, znamenal pro nás boj o to, představení vůbec dodělat, dotáhnout ho do konce. Stálo to velké úsilí. Ale dobré síly daly, že se nám

to nakonec dokončit podařilo, režisér se nám uzdravil a my jsme to všechno zvládli.

A na druhou stranu inscenaci vnímáme jako souboj o toleranci, o vnímání toho druhého, že je třeba i po letech si uvědomit, že na jednu věc je vždycky víc pohledů. A možná i tím, že je představení o vztazích, oslovuje širokou skupinu diváků, ať už mladých nebo starých. Cítíme, že se to dotýká všech, protože všichni to ve svém životě řeší: „S kým jsem?“ „Proč s ním jsem, neměl bych být s někým jiným?“ „Proč jsem sám?“ ... To zná asi každý...

Diváky jste chtěli mít kolem sebe jako na boxu?

Tak to bylo míněno, hrát mezi lidmi, být jim blízko. Máme diváky po

VÝKŘIK ZE HRY

„Nejdřív nemohl. Ale pak byl něžný...“

třech stranách. Dozadu se hrát nedá. Tady byla většina míst bohužel zepředu. My máme rádi kontaktní divadlo, představení většinou děláme tak, že jsme lidem blízko. Dělá nám to dobře a lépe se nám hraje než na rampě. To je moc daleko, energie zblízka je vždycky lepší. Dneska jsme měli husí kůži, když jsme

Eduardo Rovner: Společnost
Divadlo PRKNO - SUZAT
Veverská Bítýška
režie: Pavel Vašíček

cítily, jak lidi reagují na drobnosti, stálo mrknout a oni si všimli a smáli se, nebo bylo chvílemi absolutní ticho.

Všechny tři role jsou alternované, střídáte se nepravidelně nebo máte dvě stabilní obsazení a tím i dvě různá představení?

Dvě různá představení ve dvou obsazeních, ale kostra je stejná. Jen jsme každý jiný a děláme to jinak. Můžeme se i prohazovat, i když k tomu ještě nedošlo. Máme rodiny, proto děláme většinu představení v alternacích, abychom se mohli zaskočit, v případě, že někdo nebude moct.

Proč Frida?

Hudbu jsme hledali po atmosféře, protože autor je Argentinec, je tam tango, temperament. Proto Frida.

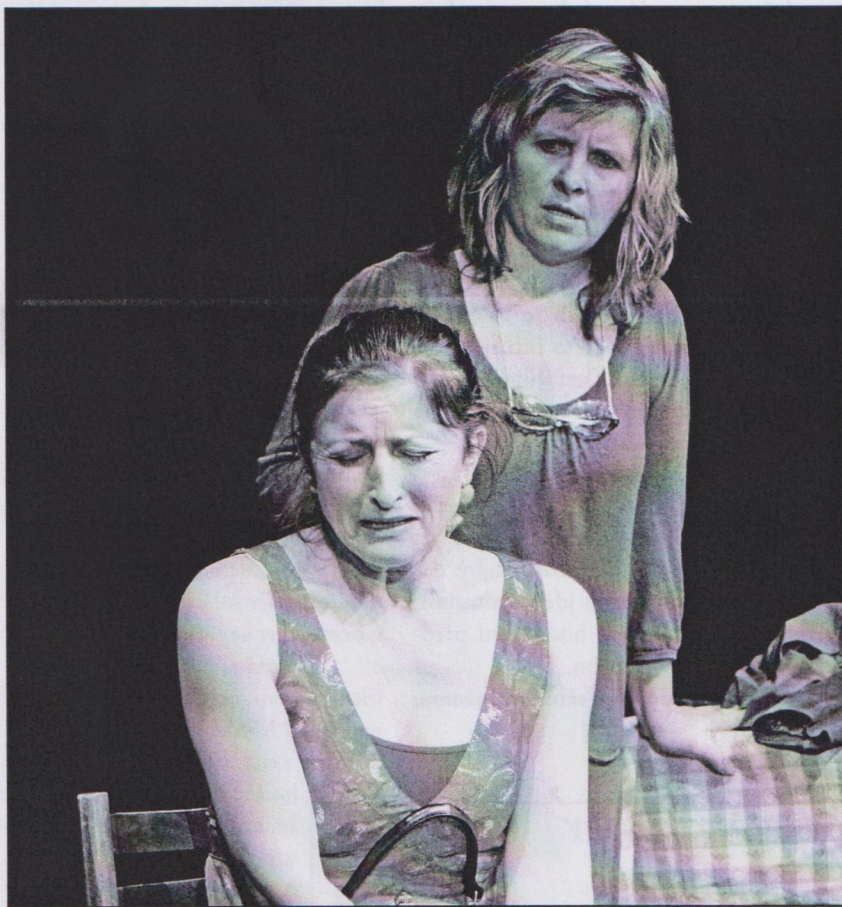
A když jsem měli premiéru, dokonce českou premiéru - ještě to tu zatím nikdo nehrál, přijel překladatel Ivory

Rodrigueze. Byl nadšený a říkal: „Já jsem koukal, jak se vám to podařilo. Text těch písní je přesně o tom.“ „Nechci vědět, odkud se ke mně vracíš, s kým jsi, když nejsi se mnou...“ A on byl konsternovaný, že jsme to tak trefili, aniž bysme těm slovům rozuměli.

-jh-

MOHLA BY TO BÝT NUDA, ALE NAŠTĚSTÍ NENÍ

Divadlo PRKNO z Veverské Bítýšky uvedlo inscenaci hry renomovaného argentinského dramatika Eduarda Rovnera *Společnost* (do češtiny byla přeložena v roce 2005). Pokud bychom si přečetli text před návštěvou tohoto představení, mohli bychom se trochu obávat, že uvidíme něco jako latinskoamerickou telenovelu. A že by to mohla být nuda. To se našťastí v představení Prkna nestalo. Základem hry je v podstatě anekdota s překvapivou pointou, která v této inscenaci odkrývá i hlubší téma osamělosti člověka, i když nežije sám. „Ani jeden z nás nemá představu, kdo je ten druhý“, říká se v závěru inscenace.

Režisér Pavel Vašíček zvolil jako prostor pro hru ring, který tematicky vychází ze hry. Do ringu přicházejí herec a herečka s ručníky kolem krku, rozcvičí se a rozbíhá se první dialog manželů Osvalda s Annou, kdy on se jí snaží vyprávět o svém setkání s Magdou, aby později navrhl společné souži-

tí pod jednou střechou v dobré víře, že všem jim bude líp. Zbytečná nervozita Osvalda v počátku (jako kdyby přiznával, že je vinen) patrně zapříčinila An-nino snad až příliš rychlé vystupňování k varu. Herci ale umějí dobře gradovat hádky a stupňovat napětí a udrží ho i při vhodně načasovaných odpočinkových „time-outech“ v rozích ringu. Jen není zcela jasné, zda v těchto „timech“ jsou za herce nebo za postavy.

Inscenace je postavená na vážených hereckých výkonech všech tří protagonistů (alespoň v alternaci, kterou jsme včera viděli, to tak fungovalo) – Víta Jakubce (Osvaď), Jarky Vykoupilové (Anna) a Evy Jakubcové (Magda) a přesné míře herecké nadsázky. Dokážou komunikovat s publikem, jen pohledem či drobným gestem komentují situaci. Umějí si hrát s textem a mají temperament, s nímž předloha počítá. Můžeme tedy shrnout, že nás potěšili a že inscenace PRKNA je ukázkou kvalitního zábavného divadla.

-naex-

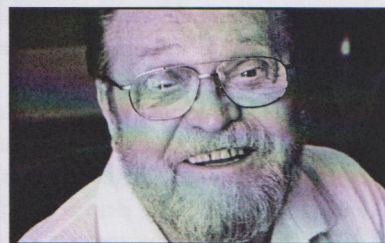
CHATROOM

aneb o čem se mluví mezi foyer a šatnou

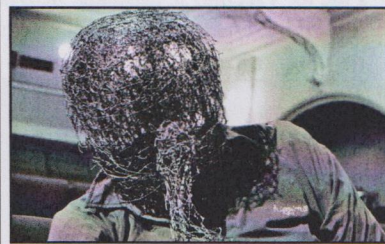
Skvělá, absurdní, ale vlastně až neuvěřitelně možná hra o soužití dvou (a více) lidí. Existenciální vmíchávané do banálního vytváří svižně plynoucí vernisáž o složité lidské duši.

Vladimír Jindra, Děčín

Vysoká škola režie a herecké práce. Vzor pro školení o průběžném jednání! Spojení slovního a fyzického konání. Fantastické, emocionální hudební úvod o závažnosti tématu nemluvě.

Dušan Zakopal, Ostrava

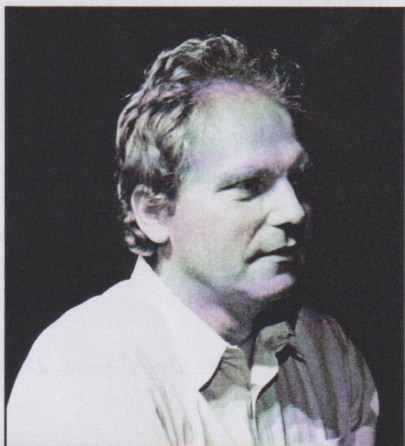

Nebylo by špatné žít společně se svým mužem a cizí ženou, mohla by občas žehlit místo mě a vařit a prát, střídali bychom se samozřejmě i na jiných aktivitách. Nemusela bych pořád vycházet vstříc potřebám mého muže drátěného panáčka, prostě by to za mě občas vzala další baba. *Společnost* je bohužel neuvěřitelně konzervativní. Ach jo.

Dáša Drátěná, poslední řada

JÁ NEVÍM

Hororový rozhovor s Petrem Macháčkem, režisérem divadla Kámen a zároveň představitelem Otakara, z kterého jsem nejdřív měla obrovskou radost, že ho vidím na jevišti, pak jsem se o něj začala trochu bát a nakonec jsem se začala bát jeho, což přetrvává...

Petre, já se tě během představení začala bát.

Na začátku druhé půlky jsem cítil, že je nenávidím a že jimi pohrdám. Někdy jsem moula a matka je zlá, dneska jsem měl pocit, že jsem byl zlej já. Říkali jsme si, že musíme být kovoví, nelítostní, ale můžeme být třeba i pasivní, ale dneska jsem si od nich nenechal nic líbit.

Pořád se tě bojím.

V druhé půlce máme napsáno, že jsme se dostali do kanálu. Ze začátku nám to nešlo, postupně se ale do toho vžíváme a jde to. Všechno se rozkládá, nedíváme se na sebe. Dneska mě potěšilo, že jsem

se na ně úplně bál podívat, měl jsem k tomu odpor.

Já jsem k vám všem měla taky odpor. Ty, Kámen, horor???

Spíš exkurze. Kdosi přinesl povídku – klasický horor, který vyloženě nabízí zinscenování. Přidali jsme tam jen postavu dcery, jinak je to hodně podobné. Zaujalo nás to hrozně moc, napsané to máme pár let. Říkali jsme si, že se to bude hodit do našeho nového prostoru divadla Kámen.

Nerežiruješ během představení?

Rozhodně se někdy přistihnu, když není žádná moje akce, že na to koukám jako režisér, což je blbý. Ale zase na druhou stranu jde i o nutnost, protože nemít žádné hodnocení představení, je také problém.

Co budeme dělat s těma kalužema, Otakare?

Já nevím.

VÝKŘIK ZE HRY

„Já nevím.“

Petre, jak jsi ty jako režisér se sebou jako s hercem spokojený?

Já nevím. Když se mi herci asi

Petr Macháček: Opičí tlapa

Divadlo Kámen

režie: Petr Macháček

po třech měsících intenzivního zkoušení ptali jako režiséra, odpovídal jsem „já nevím“, z toho se vyvinul zlozvyk. Otec moula se přenesl na moulu režiséra. První automatická odpověď na všechno byla „já nevím“, takže to je nebezpečné. Režisér může klidně hrát, ale neměl by hrát takového moulu.

A obráceně? Ty jako herec, jak jsi se sebou spokojený jako s režisérem?

Tak to docela jo. Jak se narežíruru mě celkem stačí. Jako s režisérem jsem se sebou spokojený. Nechybí mi žádné pokyny ani vedení. Jako s hercem nevím... Ostatní mě kritizují, že přehrávám. Nemám jejich školu – minimalismus v sobě.

Chcete, aby se lidé báli?

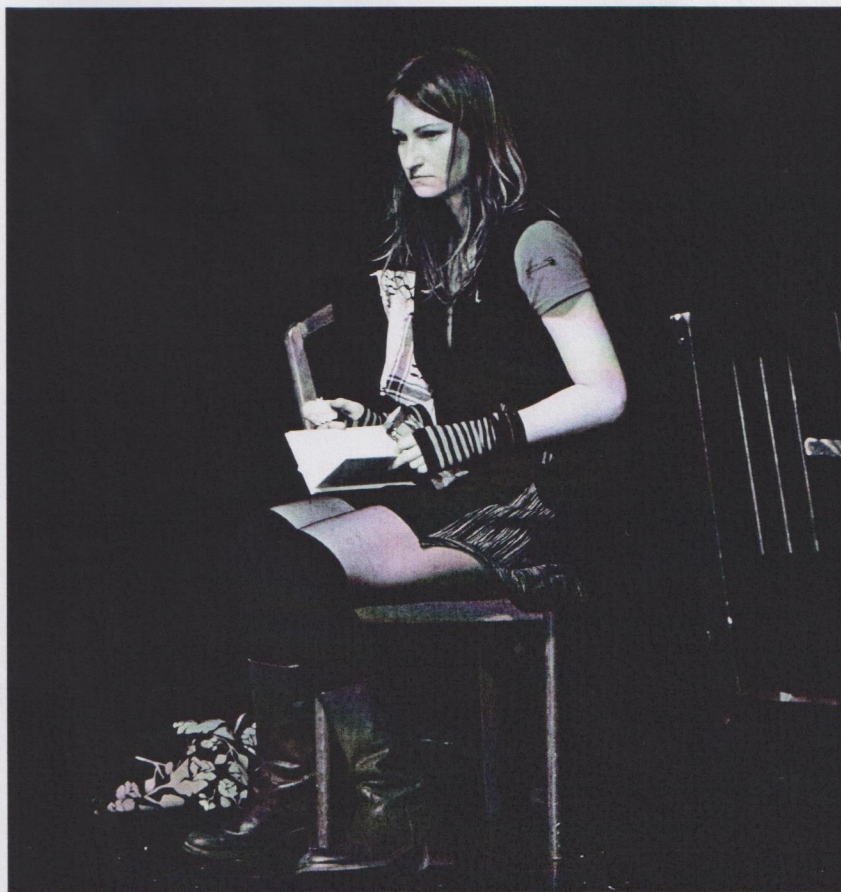
V zásadě jo. Původně jsme si říkali, že pokojový horor bude spíš jen nadsázka. Mysleli jsme si, že se budou lidi spíš smát, ale nějak se to vyvíjí a hodně lidí po představení říká, že se báli. Balancujeme mezi smíchem a strachem.

A vy se bojíte?

Chvillemi jo, já se třeba bojím, že přijde Daniel. Dneska jsem se relativně bál. Myslím, že i dcera se bála, s matkou jsem to zatím neprobíral. Bojíme se, ale ne zase moc, protože víme, jak to dopadne. -jas-

KAŽDÝ SI MELE SVÉ A NEPOSLOUCHAJÍ SE

Divadlo Kámen Praha v čele s Petrem Macháčkem je známé svébytnou a nezaměnitelnou poetikou. V inscenaci Opičí tlapa vycházející z motivů povídky W. W. Jacobse se tentokrát pokusil o inscenační budování formy žánru hororu. Ocítáme se v rodině očekávající návštěvu. Stereotypní a rytmizované opakování replik, tedy prostředek souborem běžně používaný, tematizuje se v této inscenaci v zobrazení rodinných stereotypů. Každý si mele své a neposlouchají se, nemají si co říct (snad s výjimkou sourozenců, kde jsme tušili i sexuální podtext). Klademe si otázku o druhu strachu, který rodinu v této chvíli provází a cítíme i existenční kontexty, například otec působí jako nezaměstnaný, který nechce nic řešit.

Do této situace přichází očekávaný bratranec Kazimír (Radek Jiříček), vracející se po třech letech z Afriky. V hereckých prostředcích je postava poněkud odlišná a nezapadá do vzniklé

situace. Je to záměr a jaký? Rodině jako dar zanechává opičí tlapu s neurčitým výkladem pro její případné využití. Jaký je skutečný smysl a význam očarované opičí tlapy, která má splnit tři přání? Zcela opačný, než rodina myslí.

Žánr hororu se opět připomene v okamžiku, kdy tlapa sice splní přání, ale něco za něco: peníze na splacení půjčky výměnou za život syna. Až v tuto chvíli se dostáváme k jádru věci: život se obrací naruby (herci obrací halenky a košile a pomazávají se popelem). Matka využívá kouzelnou moc opičí tlapy, aby se její syn mohl navrátit zpět mezi živé. Její očekávání – zoufalé přání – však zpět syna nepřivádí. Tragedie vyplývající z naší neznalosti sebe sama, důsledků našeho jednání vede nás nakonec k otázce, zda je náprava možná. Lze se domnívat, že není. Naděje však může být? Inscenační obraz žánru hororu budovaný divadlem Kámen tak končí typicky lidskou otázkou.

-naex-

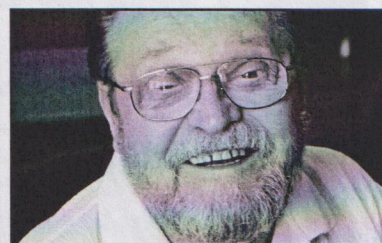
CHATROOM

aneb o čem se mluví mezi foyer a šatnou

Zamrazilo mě v drátech. Co je tohle za rodinku? V pokoji, v hororu... v pokojovém hororu, pak jsem se i smála a bavila a pak jsem zase trnula až jsem se dočista úplně bála. Bála jsem se, že matka přijde domů a oznámí, že to co zmizelo není Daniel, ale kaluž... Uff. Tak ať je to s opičí tlapkou začarované nebo ne, pro mě vznikla čarovná atmosféra a měla jsem chvění v drátech po celou dobu.

Dáša Drátěná, poslední řada

Žel není mi dáno, abych pochopil. Věřím však, že v tom zámysl je.

Dušan Zakopal, Ostrava

U nás doma jsme si nechávali králíci pracky pro štěstí. A taky jsme si mohli říct, že jsou kouzelný, nebo že ne. Ale nějak jsme se s tím vším stejně museli poprat. Tahle rodina, nevím jestli se s něčím chtěla prát. Táta nic neví, máma se jen ptá, dcera chodí do školy a básní, syn maká, ale... Když bys na nic nešahal, nic by se ti nehýbalo, nic bys nezkazil, ale to bys ani nic neudělal.

Triceratops, Děčín

POZNEJ POROTCE A VYHRAJ!

Vážení čtenáři, další kolo naší tipovací soutěže je u konce.

Klání o exkluzivní cenu, kterou je pro pěťici šťastných výherců účast na poradě poroty v sobotu 23. května, pokračuje i v dnešním čísle. Vaším úkolem je poznat, který z členů/členek odborné poroty je zobrazen na fotografii z dětství.

Nejprve ale správná odpověď z minulého kola: chlapcem v kabátku je... dramaturg Radvan Pácl!

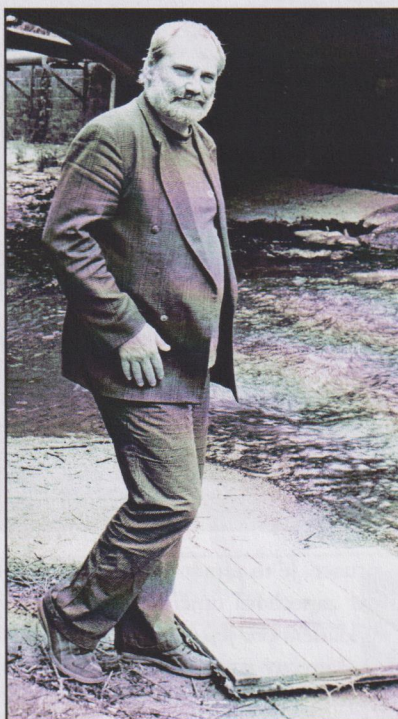
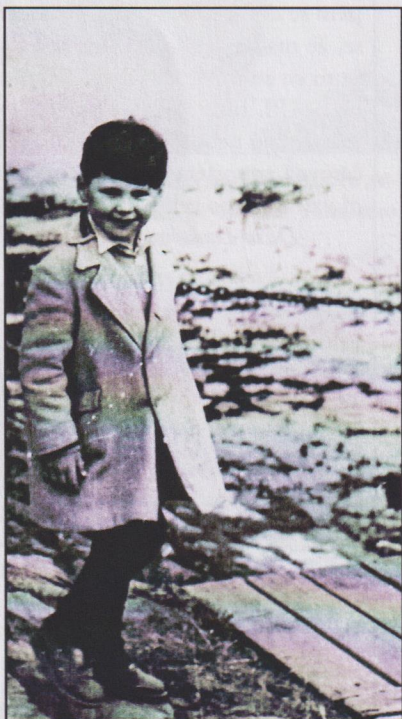
V krabici s odpověďmi, která dle u šatny, se sešly celkem čtyři odpovědi: ti-

povali jste mimo jiné M. Schejbala nebo R. Felzmannu. Dva tipující se ale trefili přímo do černého.

Vylosovaným výhercem druhého kola se stává: **pokladní Pilařová.**

Soutěž tím samozřejmě nekončí, v následujících číslech zpravodaje dostanete ještě čtyři šance na výhru.

Své tipy napište na papír, připište své jméno a kontakt (mobil), a vhodte do krabice s nápisem REDAKCE, kterou najdete v šatně.

KOLO ČÍSLO 3

Který z porotců / porotkyň se nachází na fotografii vpravo?

Jako nápoředu vám nabízíme odpověď dotyčné/ho na otázku:

Čím jsem chtěl/a být, když jsem byl/a malý/á?

Asi fakt učitelem/kou. Ach jo. První divadelní zážitek: Vraždili mi mámu v Pasti na myši a já trpěl/a v portálu.

Uzávěrka KOLA ČÍSLO 3 je dnes v 15:30!

Zpravodaj XVIII. celostátní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Děčín 2009. Redakce: Lenka Novotná, Adam Doležal, Jan Hnilička, Vít Pokorný, David Slížek. Fotografie: Gabriela Vlková. Vydává Městské divadlo Děčín. Náklad 200 výtisků.

DNES

NEDĚLE 17. KVĚTNA 2009

10.00 Šumavský ochotnický spolek – ŠOS Prachatice / režie: Jaromír Hruška

N.V. Gogol: **Ženitba**

14.30 Rozborový seminář

PŘÍŠTÍ TÝDEN

ČTVRTEK 21. KVĚTNA 2009

10.00 Divadelní studio D3 Karlovy Vary / režie: Anna Ratajská
Peter Turrini: **Nejbláznivější den**

13.30 Náchodská divadelní scéna o.s. / režie: Miroslav Houštěk
A.P. Čechov: **Strýček Váňa**

16.30 Rozborový seminář

19.00 DS Právě začínáme Horní Počernice / režie: Saša Ptáčková, Michal Pivarčí
Saulius Šaltjanis: **Jáson**

22.30 Rozborový seminář

POSLEDNÍ INSCENACE JOSEFA TEJKLA V ČINOHERNÍM KLUBU

V Činoherním klubu existuje od roku 2002 celoroční přehlídka amatérských divadelních souborů „Činoherní klub uvádí:“. Jejím hostem byl každoročně dramatik a režisér Josef Tejkl, významný výdočeský divadelník a pedagog, impresáři souborů Černí šviháci a Samohana Hradec Králové. V Činoherním klubu se hraje v neděli 31. května jeho poslední kostelecká inscenace Svět podle Kloboučka. „Hra se dotýká problémů lidí na okraji společnosti, citlivě analyzuje stav našeho myšlení a schopnost vyrovnat se s pohledem na 'špínu' naší doby. Nechybí nadhled a sarkastický humor, komentující patetické snahy dnešního politického světa.“